

Uzay Çağının Ofisi

– ErtğrulErdoğan · 13 Mayıs 2014

12 Eylül 1980 darbesinin ardından Ordu'da gazetecilik yaptıktan sonra 1983 yılının sonbaharında kamuda hizmet aldığımda, çevremde formellik vardı. Gazetede çalışan birisi olarak işe gelirken gazete almak istesem de rahat bir okuma fırsatını bulmak öyle kolay değildi.

Neden mi?

Köşede bir gazete bayimiz vardı. Aldığımız gazeteyi saklayarak iş yerimize girer ve masamızın gizli yerine koyardık. Sabahın erken saatlerinde yan yana çalıştığımız bayan arkadaşlarımızın ev hallerini dinlerken yeter ki odaya aniden bir yönetici girmesin. Sohbet aniden kesilir sonra da kalemler kâğıtların, parmaklar da daktilonun üstünde yoğrulup dururdu.

Günlerden pazartesi günü ve bir gün önce oynanan derbi maçının kritiklerini mi merak ettiniz? Bakmadan yapamıyorsunuz, içiniz içinizi yiyor. Golleri kimin attığını, nasıl attığını öğrenmeden işe kendinizi veremeyeceğinizi düşünüyorsunuz, değil mi? Veya manşetteki siyasi gelişmeleri öğrenmek istiyorsunuz, O zaman ne yapacaksınız? Aldığınız gazetenizi katlayıp çekmecenin gözüne çaktırmadan koyacak, sonra da etrafı kolaçan edip onu tedirgince okumaya başlayacaksınız. O da ne! Kapı, “pat!” Diye açılıp yöneticinizin içeri girdiğinin bile farkında değilsiniz. Yönetici sinsice yanınıza yaklaşıyor. Artık avını yakalamıştır. Size:

“Ne o golleri kim atmış?” diye alaysı mırıldandığında onun sizle konuşmasını futbola olan merakından sorduğunu zannedip, “ Hakan” diyorsunuz... Amiriniz hele bir de karşı takımdansa, işte o zaman yandınız demektir! Amiriniz bir hafta boyunca sinirli demektir. Futboldan anlamıyorsa, o zaman size, “Lütfen gazeteyi kaldırıp çalışmanıza bakar mısınız?” dediğinde, eliniz ayağınız titrer, sinirlenir, çevrenizde sizi seyreden diğer arkadaşlarınızın yanında bozulup, ortamı nasıl yumuşatacağınızı bilemezsiniz...

Ya şimdilerde?

Artık o yöneticiler yok... Çağımız teknoloji çağı, her büro çalışanın önünde hemen hemen bir bilgisayar ve çoğunlukla da İnternetleri açık vaziyette. Yönetim izin verdiği sürece sörflerinizi rahatlıkla yapabiliyor, yasak olduğunda da akıllı telefonlarınızı devreye sokup, tıpkı bizlerin zamanında gizli gazete okuduğu gibi küçük cep telefonunuzla gündemi takip edip, hatta hızla mesajlarınızı bile çekebilirsiniz.

Geçenlerde Bursa Uludağ Üniversitesi'nde idik. Orada işimiz bittikten sonra eşimle birlikte ormanın içinde oksijenin bol olduğu bir yerde faaliyette bulunan Teknoloji Geliştirme Bölgesinde çalışan bir tanıdığımızı ziyarete gittik.

İlk girişte malum sıkı bir kontrol sonrası ofisin içinde idik. Salon oldukça genişti. İçeriye girdiğimde orta mekânda konforlu koltuklar rengârenkti. Sol tarafıma baktığımda müzik aletlerinin bulunduğu yerde loş ışık ve orkestra hazır. Yalnız sahnede müzisyenler yoktu. Üstünde “WEB TV” yazıyordu. Karşıma baktım. Eski bir tramvayın kompartımanlı figürü içinde bilgisayarıyla çalışan bir bayan vardı. Onun tam karşısında mağaraya benzeyen bembeyaz görünümlü bir mekân. Merak edip incelediğimde, pamukla bezenmiş bir toplantı salonuydu. İçeri girdiğinizde uzun bir toplantı masası ve

sandalyeleri, yere döşenmiş ışık sistemi, içerisini rüya âlemi gibi gösteriyordu.

Sağıma soluma baktıkça şaşırıyordum. Bu kez ileriye bakıyorum. Bir bilardo masası ve bir genç kendi kendine oynuyordu. Hemen yanında konforlu bir koltuk ve sehpasında satranç takımı da oyuncusunu bekliyordu.

Ortaya doğru yürüyorum, geniş bir alanda modern donanımlı çay, kahve ve tost yapılan bir yer vardı. Tıpkı beş yıldızlı bir otelin barı gibiydi. İçinde çalışan yoktu. Burada çeşitli makinelerden isteyen çayını kahvesini alabiliyordu. Ve bu mekânın beş on metre ötesinde geniş bir alanda çalışanlar ışıklandırılmış keyifli bir ortamda bilgisayarlarının başındaydı.

İkinci kata çıkmak için merdivenlere yöneldiğimde hemen sağ tarafımda gemi figürünün içinde çalışanlar vardı. Onun hemen yanı başında ise şikâyet ve dilek'le ilgili bir köşe vardı. Burada bir ağaç figürü ve hemen yanında bu haftanın konusu olan "KADIN NE İSTER?" sorusuna, ağaçların dallarına çalışanlarca yapıştırılan küçük notlar vardı. Ağaçta neler yazmıyordu ki; " Eskidendi tamah eden kadınlar /Nalan" , " Alışveriş yapmak ister, İltifat edilmek ister", "Limitsiz kredi kartı, sadık, ilgili sevgili, yiyip, yiyip kilo almak/Çise" , "Geri ödemesiz kredi kartı, sonra ayakkabı, çanta vs." ve daha ne ilginç yazılar..."

İkinci katta çıktığımda sağlı sollu ofislerin dekorları çok ilginçti. Eski figürlü evlerin pencere kenarlarına konulmuş harika çiçekler başka bir hava vermişti. Tuvaletlerine bakıyorum, beş yıldızlı otel gibi. İçinde bırakın tuvaletinizi yapmayı, deodorant kokusunun her tarafa yayıldığı bir ortamda köşeye minderinizi koyup sohbet edin.(!)

Biraz ilerliyorum, biran eski günlere döndüğümü hissettim. Uzun süredir görmediğim ve çocukluğumda oynadığım küçük naylon toplarını gördüm. Duyulandım. Onlara öylece baka kaldım. Öyle büyük plastik olanlardan değildi. Orijinal naylondu. Kavanoz içlerinde çeşitli renklere akide şekerleri, çifte kavrulmuş lokumlarla bir köy bakkalında çocukların bulabileceği her şey vardı. Hey gidi günler Hey! Diyerek adımlarımı bürolara yönlendiriyordum. İçerisi lüks tasarlanmıştı. Ortamdaki genç beyinler, çalışmalarındaydı. Birkaç adım sonra soluma bakıyorum, kitaplık köşesi. Canınız kitap okumak mı istedi? Hemen kitaplığın yanındaki konforlu koltuğa gömülün ve dalın bilgilerin içine.

Aşağıya inip, dilek ve şikâyet köşesinin yanındaki kapıdan dışarı çıkıyorum. Bu kez çimlerin üstünde küçük masalar ve hemen karşısında beyaz konforlu koltuklar var. Çalışanlardan bazıları dinlenmede, etrafta yalnızca kuş sesleri var. Yanımdaki gençlere; "Keyifli bir çalışma ortamı" diyerek laf attığımda, kıvrıkcık saçlı olan önündeki tableten kafasını kaldırıp ""Bülbülü altın kafese koymuşlar da ah, vatanım demiş" şeklinde verdiği yanıt beni düşündürmüştü:

Bu kadar konforlu bir çalışma ortamından sonra, çalışan genç acaba ücretlerden mi yakınmıştı?
Ne dersiniz?

İyi çalışma ortamı ve ücret dileğimle...

Ertuğrul Erdoğan

Mayıs 2014/Bursa

www.erdoganlaedebiyat.com